STEAUA NEMURIRII

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

STEAUA NEMURIRII

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- STEAUA NEMURIRII -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1985772557

ISBN-10:
1985772558

SORIN CERIN
- STEAUA NEMURIRII -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
- STEAUA NEMURIRII -
-poeme filosofice-

1) Pentru plăcerile nebune ale Deșertăciunii

Împins de Răzbunare,
Adevărul Absolut a trebuit să fugă,
în depărtările Străinului Subconștient,
unde a rămas,
pentru a nu se identifica,
 cu Dumnezeul fals,
al Cimitirelor de Cuvinte,
băute în cănile de pustiu,
ale Iluziilor Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții,
pe care ni le-a agonisit,
 Timpul Clipelor irosite,
pentru plăcerile nebune,
ale Deșertăciunii.

2) Se naște câte un Mântuitor răstignit

Zăpezi murdare de Cuvinte,
ni se topesc,
pe colțurile Zâmbetelor crispate,
sub streașinile cărora,
se naște câte un Mântuitor răstignit,
în fiecare Eternitate de Clipă,
irosită pe nimic,
la Jocurile Iluziilor Vieții cu cele ale Morții,
care se luptă,
neîncetat,
pe tărâmurile pustii,
ale Inimilor noastre de Cer.

3) Templul Inimii de Cer

Cărmizi sparte de Amintiri,
vor să reconstruiască,
Templul Inimii de Cer,
la care ne rugam,
Eternitatea Clipei,
să nu ne părăsească vreodată,
când Steaua Destinului,
începuse să ne avertizeze,
că se apropie,
Iluziile Mântuirii,
ce-aveau nevoie,
de un Mântuior răstignit,
în persoana Cuvântului Fericirii,
care pe vremea aceea,
ne aparținea,
amândurora.

4) Ne-a răpit Eternitatea Clipei

Urme adânci de Unghii,
ne sfârtecau sângele Apusurilor,
fără să știm că eram noi,
veniți dintr-un Viitor al Nimănui,
care scormoneam Pământul Întrupării,
încercând să ne regăsim,
Steaua Destinului stinsă,
de Răzbunarea unui Dumnezeu,
care ne-a răpit Eternitatea Clipei,
încercând să și-o însușească,
numai pentru el,
în Paradisul Infernului,
atâtor Promisiuni,
ale Iluziilor Mântuirii,
Singurătății Nemuririi,
Morții.

5) Au devenit un simbol

Suntem o fărâmă de Univers,
care rătăcește printr-o Lume,
căutând mereu câte un Mântuitor,
pentru fărădelegile propriului Dumnezeu,
ale cărui greșeli,
au denaturat propria lui Creație,
într-atât încât,
Cimitirele de Cuvinte,
au devenit un simbol,
 al Iubirilor contrafăcute,
prin subsolurile Conștiințelor,
 unor Stele ale Destinelor,
 care și-au vândut strălucirea,
pentru câteva grade alcoolice,
aruncate cu scârbă pe epoleții murdari de crimele,
unor Biblii descompuse,
de atâta dezinteres financiar,
prin Icoanele unor Sfinți,
 de la conducerea Societății de Consum,
Ierarhii ale Deșertăciunii.

6) Dumnezeu există cu Adevărat

Și dacă ne-am trezi,
după ce trecem în așa zisul hotar al Neființei,
într-o cameră,
unde ne-am proiectat propriul film al Vieții,
noi fiind cei care ne-am Predestinat voit,
așa zisul Viitor,
din această Lume?,
cu o tehnologie mult mai superioară,
decât cea cunoscută acum?,
și toate astea,
fiind așa zisa Lume de Apoi?,
a cărei Existență,
o bănuiam,
dar fiind cu totul altceva,
decât folclorul biblic.

Și dacă suntem propriul nostru Dumnezeu,
pe care l-am hulit sau adulat,
atât de mult uneori,
proiectându-ne personal,
așa zisele Întâmplări Neîntâmplătoare,
prin care să trecem,
ca fiind încercări necesare,
evoluției spirituale?

Și dacă există un Adevărat Dumnezeu,
ca fiind Spiritul profund al Naturii,
al întregului Univers,
al Legităților acestuia,
care nu are nimic a face,
cu Păcatele noastre Originare?

Abia atunci există cu adevărat Dumnezeu,
când ne întrebăm,
despre Miracolul Existenței,
când știm că Adevărul Absolut nu poate fi Singur,
fără Cunoaștere,
dar mai ales fără Iubire.

Doar astfel,
Dumnezeu există cu Adevărat,
și nu Iluzia Dumnezeu!

7) Ochii Simțirii

Ne-am personificat,
din Marea Contemplare Universală,
devenind Unici fiecare în parte,
precum ne sunt,
și Miracolele existenței Cuvintelor,
care gândesc,
pentru Echilibrul Universului,
Iubirii,
unica față a Adevărului Absolut,
care ne este dat să o vedem,
cu Ochii Simțirii,
Străinului Subconștient,
din adâncurile Ființei noastre.

8) Iluzii de Speranțe

Cine este piatra amară a Durerii?,
din care ne-am sculptat,
Visele dezlănțuite,
prin care am clădit această Lume,
a Timpului neiertător cu Eternitățile Clipelor?,
irosite pe Nimic,
la Cina cea de taină,
a Cunoașterii,
unor Sfinți Părinți?,
care ne-au batjocorit atât de mult încrederea,
încât ne-au făurit atât de multe Păcate Originare,
încât să nu le mai putem duce,
la Morile de Vânt,
ale Mântuirilor,
unde Mântuitorii morari,
ne cer un preț atât de mare,
pentru Vântul cernut din propriilor Zile,
încât ne lăsăm păgubași,
și ne hrănim doar cu Iluziile Mânturii,

primite de la câteva Furtuni milostive,
care ne-au promis,
că ne vor distruge,
Societatea de Consum a Religiilor false,
undeva-cândva,
dându-ne Iluzii de Speranțe,
care ne țin și azi în Viață.

9) Înveliți cu mantaua Neputinței

Rătăciți,
printre Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Destinului,
ne clădim neîncetat,
Turnul proprei noastre izgoniri,
din Paradisul Infernal al Zădărniciei,
care înflorește pe umerii Societății de Consum,
Vise deșarte,
pentru a fi înveliți cu mantaua Neputinței,
vândută pe nimic,
de către Sfinții Părinți,
ce-au devenit negustori vestiți,
în Târgul de Vorbe Goale,
pictate prin Icoanele Iubirilor contrafăcute,
ale Credințelor,
în idolii cioppliți,
de Suferințele,
Non-Sensului existențial,
pentru a fi oferiți,
Banului care face legea,
Iluziei Dumnezeu,
folosindu-se de Singurătatea Nemuririi,
Morții.

10) Contrafaceri cu Iubiri

Răstigniți de Iluzia Dumnezeu,
ne luptăm cu Morile de Vânt,
ale Întâmplărilor Întâmplătoare,
alungând Neîntâmplătorul din Pașii,
măcinați ai Gândurilor,
care rătăcesc prin Întunericul,
unde Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
a refuzat să intre cu Lumina sa Divină,
alături de noi,
fiindcă am ales să ne trăim Viața,
printre Cimitirele de Cuvinte,
ale Contrafacerilor cu Iubiri,
prin atelierele Societății de Consum,
ale unei Lumi,
care s-a dovedit a fi Nimănui.

11) Vremea Morții

Regrete târzii,
împânzesc,
Păianjenii Zidurilor,
 care ne închid Zilele,
 în spatele tenebrelor de plumb,
ale Iluziei Dumnezeu,
din care ne-am dori să putem muri,
pentru a ne trezi,
într-o Lume,
unde să putem merge pe străzile Fericirii,
cu Străinul Sunbconștient,
al Adevărului Absolut,
afișat pe toate fețele Zâmbetelor,
înflorite la Cuvintele de Diamant,
ale Existenței,
care pot tăia ușor,
sticla opacă a Timpului,
folosită de Clepsidrele Destinelor,
care ne măsoară,
Vremea Morții.

12) Blestemul

Câinii Anilor,
au început să muște dușmănos,
din carnea Privirilor,
care și-au pierdut vitalitatea de a fugi,
din Singurătatea Nemuririi,
Iluziei Dumnezeu,
care a născocit Moartea,
fără de care,
n-am avea nici o scăpare,
din Destinul Suferinței,
acestei Lumi,
înflorite din Blestemul,
atâtor Ochi rătăciți și debusolați,
care-au părăsit-o pierduți,
în Zările Descumpănirii,
și Descompunerii de Sine,
iar atunci când răstigniți fiind,
pe Orizonturile indiferente,
cereau Apa Vieții,

care să le fie turnată,
în Speranțele tremurânde ale Zilelor,
ce le mai aveau de îndurat,
primeau de fiecare dată,
căni de pustiu,
pline cu Păcate Originare,
pe care erau siliți să le bea până la capăt,
pe toate.

13) Cât mai convingător

Vorbe Goale,
pe scenele părăsite,
ale Societății de Consum,
Iluzia în Dumnezeu,
care hrănește de fiecare dată,
legiuni întregi de Blesteme,
supuse unei singure Voințe,
a Suferinței,
care să fie provocată democratic,
fiecărui Cimitir de Cuvinte,
ale căror Sentimente decedate,
sunt obligate să vorbească,
cât mai convingător,
despre iubire și Fericire.

14) În eprubetele murdare ale Conștiinței

Reguli făcute,
doar pentru sclavii moderni ai Gândurilor,
care muncesc în abatoarele Creației,
la îndeplinirea normelor de nașteri,
ale Iluziilor Existenței,
la fel de contrafăcute de Interese meschine,
în eprubetele murdare ale Conștiinței,
precum Iubirile,
Cimitirelor de Cuvinte,
izvorîte din Privirile înghețate,
ale Societății de Consum,
Fiori ai Groazei,
de pe mesele Frunților,
pline de sudoare ale Libertății,
așezate pentru Cina de taină,
a Sfinților Părinți,
ai Iluziei Dumnezeu,
pe care ne-o propovăduiește,
Moartea.

15) Atât de supuse Iluziei Dumnezeu

Pași răstigniți,
pe Zidurile amare ale Conștiințelor,
atât de supuse,
 Iluziei Dumnezeu,
încât au luat lichidul pestilențial și odios,
 al Păcatelor Originare,
drept Apă a Vieții,
crezând că odată băută,
ne va însănătoși viitorul,
Societății de Consum,
pe străzile căreia,
 zac aruncate haotic,
nenumărate căni de pustiu,
ce-au fost golite,
de Cimitire întregi de Cuvinte,
pentru a descoperi,
 că unica salvare constă,
 numai în Moarte.

16) Decât prin Moarte

Reproşuri sumbre,
ne leagă eşarfa Iluziei Dumnezeu,
la gâturile Viselor,
sugrumându-le cu greutatea,
Păcatelor Originare,
care le afundă Paşii,
atât de adânc,
în Ţărâna,
plină de Deşertăciuni a Întrupării,
încât nu vor mai reuşi,
niciodată,
să iasă la suprafaţa,
Iubirii vii şi nemuritoare,
decât prin Moarte.

17) Paradisul și Infernul sunt doar niște Convenții

Toate Compromisurile,
pe care Iluzia Dumnezeu,
ni le-a inoculat,
atunci când am fost obligați,
să construim,
Zidurile Catedralelor somptuoase ale Fricii,
care să ne sufoce,
Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
vor fi alungate,
cu pietrele amare,
ale Predestinării noastre,
atunci când vom ocoli,
Cimitirele de Cuvinte,
pe care le afișăm Privirilor,
și vom înțelege că Steaua fiecăruia,
nu poate rămâne în Singurătate,
ocolită de Iubirea Nemuririi,
când vom evada cu totul,
din Lumea actuală a Deșertăciunii,
iar Paradisul și Infernul,
sunt doar niște Convenții,
de care profită cu nerușinare,
Iluzia Dumnezeu.

18) Steaua Nemuririi

Legăminte Sacre,
călcate în picioare,
de Zidurile masive și indiferente,
ale Iluziei Dumnezeu,
încă mai zac fărâmițate,
printre relicvele Istoriilor,
despre Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
găsite dintr-o Întîmplare Neîntâmplătoare,
în sufletul Privirii unei Iubiri,
care văzându-se atât de Singură,
printre boabele de nisip,
ale Țărmurilor de Zâmbete false,
la care nu vor ajunge niciodată,
Sentimentele noastre naufragiate,
a preferat să evadeze,
în Steaua Nemuririi,
unde suntem așteptați,
pentru totdeauna de ea.

19) Pentru a le arunca pe bolțile căzătoare

Trepte ale Iubirii,
măcinate de dorul,
pașilor care n-au mai călcat,
prin Inimile de Cer,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alungat de Iluzia Dumnezeu,
pentru că nu accepta,
ca Eternitățile de Clipe irosite de Timp,
să ne ia Stelele Nemuritoare ale Destinelor,
pentru a le arunca,
pe bolțile căzătoare,
ale Păcatelor Originare,
iar din praful lor stelar,
să împrospăteze Creația Suferinței,
cu mocirla altor și altor,
Cimitire de Cuvinte.

20) Vom scăpa de Iluzia Dumnezeu

Flăcări aprinse,
în profunzimea Eternității Clipei,
din Florile de Cer ale Zorilor,
ne ard Stigmatele Amintirilor,
pe rugurile Regăsirii,
unde Lumina Divină a Nemuririi,
ne-a adus Iluminarea Iubirii,
care ne-a așteptat,
de dinainte de Timp,
pe Steaua Predestinării noastre,
știind că într-o Zi,
vom scăpa de Iluzia Dumnezeu,
evadând din lagărul Societății de Consum,
printre boabele de nisip ale Clepsidrei,
care ne număra Speranța,
de a fi alături de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

21) La porțile Neputinței

Strigăt Mut,
pierdut în Privirea fierbinte,
a Nesfârșirii,
ascultă-mi Eternitatea Clipei,
care te cheamă,
spre Steaua aprinsă de Focul Sacru,
al Iubirii,
numai pentru Destinul nostru,
despărțit pentru totdeauna,
de Iluzia Dumnezeu,
care ne dăruia Libertatea,
de a ne exprima,
doar prin Cimitirele de Cuvinte,
care ne înghețau Zâmbetele,
ce credeau în Singurătatea Nemuririi,
Morții,
pe care o așteptau cu teamă și frustrare,
la porțile grele și reci,
ale Neputinței.

22) Dușmanii din noi înșine

Lacrimi de Cuvinte,
spală Piatra amară a Libertății,
ce ne scormonește Privirile,
 înnodate-n Speranțe,
Piatră amară,
din care Predestinarea ne sculptează,
Monștrii Iluziei de a fi un anumit Dumnezeu,
al Nimănui,
prăfuit de Singurătatea Nemuririi,
Morții,
pentru a ne regăsi
Dușmanii din noi înșine,
cei care nu eram sortiți să fim astfel,
printre Mormintele de Vise,
care înfloresc,
 printre Zidurile ridicate între mine și tine,
la ora târzie, a Iluziilor acestei Existențe,
când nu mai putem să ne părăsim,
Moartea.

23) Înțelesurile Privirilor abătute

Rădăcini răsfirate,
pe Țărâna zvârcolită,
a Întrupării Viselor,
care nu ne dau pace,
de când au fost răstignite,
pe fața Iluziei unui Dumnezeu,
a cărui Creație s-a dovedit a fi,
Zidurile care ne despart,
de Nesfârșirea Luminii Divine,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
unicul în măsură,
să ne arate Calea spre Absolut,
a Întîmplărilor Neîntâmplătoare,
care știu unde sunt așezate,
Capcanele Iluziilor de tip Dumnezeu,
pe care trebuie să le ocolim,
atunci când acestea ne leagă,
Înțelesurile Privirilor abătute,
de Moarte.

24) Astrologii Zodiilor Neînțelese

Ne-am ros genunchii,
Condiției Umane,
de stâncile aspre ale Împotrivirilor,
care ne îngreunau Calea spre Absolutul,
pe care-l căutam,
la astrologii Zodiilor Neînțelese,
de Iluzia Dumnezeu,
care nu ar vrea să aflăm,
unde sunt Predestinate să ajungă,
pentru a fi descărcate,
de mirodeniile Fericirii,
de către Timpul Singurătății,
Caravanele Eternităților de Clipe,
ca mai apoi,
cărora să le fie irosită menirea,
pentru a fi luate în sclavie de Moartea,
care astfel își consolidează puterea,
asupra noastră,
ucigându-ne și ultima Speranță,
de a ne regăsi Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut.

25) Sunt Sufletele noastre

E atât de multă liniște,
în seninul Nemărginirii,
încât până și Strigătul Mut,
al Marilor Tăceri,
pe care-l frământăm istoviți,
pe Singurătatea Nemuririi,
Morții,
care ne înveșmântă,
cu aerul tare și rece al Înălțimilor,
ne asurzește Viitorul,
atunci când ne căutăm unul pe altul,
cu aripile frânte,
de Iluzia Dumnezeu,
care nu ne lasă să zburăm,
mai departe de Paradisul Infernului,
Societății de Consum,
Lumânări aprinse,
care atunci când se privesc,
în Oglinda spartă a Creației,
sunt Sufletele noastre.

26) Se Moare Greu

Răstignit pe Mormântul Cuvântului Facerii,
al Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
ale Singurătății Nemuririi,
Morții,
care moare atât de greu,
până și în Speranțele noastre,
ale căror Inimi de Cer,
nu se pot sincroniza să bată în același ritm,
al Fericirii,
fiindcă nu sunt lăsate,
de Iluzia Dumnezeu,
pentru care nu trebuie să existe,
Iubirea Adevărului Absolut,
pe care o poartă cu noi,
Străinul Subconștient,
decât Iubirea contrafăcută,
a Sfinților Părinți,
ai Deșertăciunilor, Răzbunărilor și Cinismului,
ascunși prin Icoanele,

care fac Minuni din Înșelăciune,
pentru câțiva arginți ai Suferinței,
adunați la cutia milei,
de cei care nu vor să știe,
că se Moare Greu,
pe Lumea Creației acestui Dumnezeu.

27) Pierduți în Zarea Nimănui

S-au stins felinarele roșii,
la Bordelurile de Cuvinte,
încât nici acestea nu mai pot fi lesne observate,
pe tarabele părăginite,
ale Iluziei Dumnezeu,
care ne răsfață,
cu Scripturi pline de lupte crâncene,
crime și alte delicatese,
demne de urmat,
fiindcă au fost inițiate,
doar de Sfinții Părinți,
care ne pun diverse oprelişti,
stigând besmetic,
din Icoanele Făcătoare de Minuni,
Ochilor pierduți în Zarea Nimănui,
care nu mai stau la masă,
ca să vorbească cu noi,
mai demult decât Vremea,
deși ne atingem mâinile,
bătătorire de Blestemele,
Păcatelor Originare.

28) Ca să putem spera

Mă regăsesc,
în Lumina Divină a Inimii tale de Cer,
răstignită pe altarul Iluziei Dumnezeu,
unde ni se roagă fierbinte,
Neputința,
de a fi noi înșine,
cei de dinainte de Timp,
scăldați în razele izvorâte din Eternitatea Clipei,
care ne răsfăța Steaua Destinului,
cu noi teritorii de Vise,
care nu aveau noțiunea de Speranță,
fiindcă ni se împlineau de fiecare dată,
cum nu aveam nevoie de Nemurire,
fiindcă eram Nemuritori,
motiv pentru care,
ne-am clădit Singurătatea Nemuririi,
Morții,
ca să putem spera,
că vom fi odată Nemuritori,
devenind propriul nostru Dumnezeu distructiv.

29) Pasiunea Dragostei

Răscoliri trupești,
sfredelesc carnea Unghiilor de Cuvinte,
obligând-o să ne macine,
Eternitățile de Clipe irosite degeaba,
în Senzații,
care întruchipau Iluzia Dumnezeu,
în sângele fierbinte,
pe care ni se scurgea,
către Răsăriturile nesfârșite,
ale Ființei,
Pasiunea Dragostei,
ce nu realiza,
că fiecare Zi,
o încătușa și mai mult,
în Moarte,
odată cu propriile sale,
Plăceri carnale.

30) O Personificare a Întîmplătorului Absolut

Atunci când s-a trezit Ființa din Neființă,
s-a născut și Moartea,
în gemetele Suferinței,
Iluziei Dumnezeu,
care ne Strigau Mut Marile Tăceri,
ce încă nu ne părăsiseră Steaua Destinului,
răscolită de Singurătatea Nemuririi,
pe care nu o mai suportam,
fiindcă ne încolțise Dorința,
în Eternitatea Clipei Visului nostru,
de a fi o Personificare,
a Întâmplătorului,
cu toate că pe atunci,
eram Neîntâmplătorul Absolut,
și astfel s-a născut Moartea.

31) Au început pentru a se Sfârși

Crengi abătute,
de viscolele Generațiilor de Cuvinte,
izvorâte din Seva Nemuririi,
care ni s-a uscat,
al Limbajului Pur Universal,
răscolit de Întunericul apăsător,
al Spațiilor și Timpilor,
care au Început prin Singurătate,
pentru a se Sfârși în aceeași Singurătate,
în Moartea,
pe care o ținem de mână,
atunci când ne plimbăm,
pe aleile pavate cu Piatra Amară,
a Sufletelor noastre.

32) Cu fiecare rememorare a Viitorului

Ce-ar putea,
 să ne mai spună Răsăriturile?,
decât că s-au pierdut în Ochii Inimilor de Cer,
 ale Nesfârșirii,
pe care o întâlnisem,
la nașterea Universului,
unde am fost prezenți,
devenind Evenimentul Primordial,
 al unei Lumi,
unde nu exista Iluzia Dumnezeu,
până când am fost încolțiți de Întâmplarea,
 de a ști că există,
 Nemurirea cu Singurătatea ei,
și atunci ni s-a născut Moartea,
care ne obliga să ne pierdem,
printre Deșertăciunile Vorbelor Goale,
care ne despărțeau de noi înșine,
cu fiecare rememorare a Viitorului,
pe care-l trăisem,
pe Steaua Eternă a Destinului,
și îl regretam acum.

33) Porțile Amintirilor din Viitor

Aripi încrezătoare în Nesfârșirea Privirilor,
ni se frâng pe fețele de mese,
pe care ne ținem degetele Lacrimilor,
strânse în pumnii unor Speranțe,
ce implorau Iluzia Dumnezeu,
să ne lase porțile,
Amintirilor din Viitor,
larg deschise,
să ne intre Lumina Divină,
a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pe tărâmurile fără de frontiere,
ale Veșniciei Cuvintelor,
pe care ni le rosteam,
cu Vocea tremurândă,
a unei Iubiri Eterne,
ce nu putea fi acceptată,
niciodată de Moartea,
prin care se identifică,
această Lume.

34) La vânătoarea Eternităților

Dorințe sfâșiate,
de corbii mari și negri,
a Libertății încătușate,
din sufletele unor Cuvinte,
ce planau,
asupra Zidurilor dintre noi,
ridicate,
cu Piatra Amară a Lacrimilor,
unei Iubiri,
rătăcitoare,
pe care ne-a ucis-o Timpul,
la vânătoarea,
Eternităților de Clipe rebele,
ale unei Realități,
ce n-am fi dorit-o niciodată,
la masa Destinului nostru.

35) Dependenți de Iluzia Dumnezeu

Zorii interziși ai Conștiinței,
înoată desculți,
 sub carapacea Destinului,
 părăsit de propria sa Soartă,
care a rămas nesprijinită,
 pe tărâmul unei Stele căzătoare,
despre care nimeni nu știa,
că ar fi a noastră,
atunci când ne-am reamintit,
 pentru prima oară,
că ne spunem doar resturi,
 din Mormintele Cuvintelor,
în care am fost îngropați,
alături de Singurătatea nemuririi,
Morții,
fiindcă deveniserăm dependenți,
de Iluzia Dumnezeu.

36) Sfârșitul unui nou Început

Izbăviri singuratice și sărăcăcioase,
își duc Zilele pline de Iluzia Dumnezeu,
pe umerii încovoiați,
ai Clipelor irosite degeaba,
de Timpul unui Creator netrebnic,
cinic și răzbunător,
care ne-a aruncat scârbit,
pe treptele descompuse,
ale Ierarhiilor Societății de Consum,
care ne consumă fiecare Dorință,
până când rămâne,
doar scheletul descompus al Zorilor,
care-și prevestesc Sfârșitul,
unui nou Început,
al Morții.

37) Colindătorii Rătăcirilor

Destinul își ține Ferestrele închise,
ca să nu audă,
Strigătele Mute ale Marilor Tăceri,
provocate de Colindătorii Rătăcirilor,
unor Eternități de Clipe,
ucise de Timpul bolnav psihic,
maniaco-depresiv,
care cântă și el,
pe coardele Iluziei Dumnezeu,
predicile Cuvintelor răstignite,
pe culoarele lungi și reci ale Morții,
de noi înșine,
care le urmăm tăcuți,
crezând că la capătul lor,
ni se va deschide ușa Paradisului,
iar atunci când ni se Întâmplă Neîntâmplător,
acest lucru,
realizăm că am reintrat în același Infern,
pe care-l părăsisem,
fiindcă orice Început Sfârșește,
cu un altul,
în această Existență,
a Suferinței.

38) Nu o vom avea niciodată lîngă noi

A numărat cineva Valurile Cuvintelor?,
care vor să rupă,
lanțurile Amintirilor din Viitor,
spărgându-le Destinele Clepsidrelor,
prin care ni se scurg,
boabele de nisip ale Sufletelor,
descompuse în cioburi de Vise,
care oricât de multe ar fi,
nu pot tăia pașii din Piatră Amară,
a Iluziei Dumnezeu,
din care suntem obligați,
să sculptăm chipul Fericirii,
pe care nu o vom avea niciodată,
lângă noi.

39) Pentru a se ști depășit

Ne grăbim de fiecare dată spre Nicăieri,
uitând să ne luăm,
cam tot ce ne este necesar,
în afară de Moarte,
și de Iluzia Dumnezeu,
pe care le purtăm,
în sângele Amintirilor din Viitor,
ale căror Vise,
ne-au fost măsluite,
iar Iubirile contrafăcute,
de un Dumnezeu răzbunător,
care ne-a creat,
mai multe Păcate Originare,
din câte a săvârșit el,
pe această Lume,
a Descompunerii și Suferinței,
pentru a se ști depășit.

40) Pentru Mântuirea Morții

E atât de frig,
în celulele Conștientizării unei Iubiri,
zidite-n Piatra Amară a Sufletelor,
din Cuvintele noastre,
încât suntem forțați de Iluzia Dumnezeu,
să ne coborîm Privirile,
sub mesele Cinei cea de Taină,
a Nemerniciei,
unde ni s-au așezat,
bucatele Păcatelor Originare,
pe care trebuia să le servim,
obligatoriu,
pentru Mântuirea Morții,
ce ne-a fost injectată,
cu seringa Josniciei,
de un Creator al Răului,
plămădit,
din Condiția Umană,
a Societății de Consum.

41) Măreția Universului Iubirii

Privindu-te,
mi-am reamintit din Viitor,
când încă nu eram,
răpiți de Iluzia Dumnezeu,
și împleteam pletele lungi,
ale Razelor de Fericire,
înodate de către Destinul nostru,
prin care Lumina Divină,
ce sălășluiește și azi,
în conștiința Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ne face să credem,
că într-o zi vom evada,
din această Capcană a Timpului,
devenind aceeași Stea,
care am fost,
ce nu poate cădea niciodată,
de pe bolta Viselor,
fiindcă stă ascunsă,
undeva,
prin Măreția Universului Iubirii,
săpat adânc în Privirile noastre,
de către Infinit.

42) Să le hrănească Vanitățile

Porțile masive,
 ale Zilelor,
se deschid Iluziei Dumnezeu,
fiindcă și acestea,
s-au născut din mrejele Morții,
fără de care,
Existența,
 nu le-ar mai răstigni,
 Eternitățile de Clipe,
care să le hrănească Vanitățile,
 de a fi,
preferatele Timpului,
unui Desfrâu,
al Bordelurilor unor Credințe,
aflate pe străzile aglomerate,
cu Iubiri ucise,
și alte Josnicii,
 ale Icoanelor făcătoare de Minuni,
 ale Suferințelor,
care ni se exprimă,
 doar prin Cimitire de Cuvinte.

43) Mare Maestru în Iluzii

Fără Temeri și Amenințări,
Iluzia Dumnezeu ar fi stearpă,
neavând pe cine să se mai răzbune,
Timpul care face Jocurile murdare,
ale Creatorului de Mârșăvii,
prin Păcatele Originare,
pe care trebuie să le ispășim,
în numele unei Credințe,
doar a Intersului unei Ierarhii,
care prosperă,
atât în Societățile de Consum ale Cerului,
unde Sfinții conduc corurile de Îngeri,
care laudă Greșelile Creației unui Dumnezeu,
bolnav de faimă,
cât și în Societățile de Consum ale Pământului,
unde sclavii Privirilor pierdute,
trăiesc cu Frica de Moarte,
primită în dar,
de la același Dumnezeu meschin,
Mare Maestru în Iluzii.

44) La cârma căreia se află și acum

Cât Eveniment Primordial,
poate fi în sufletul Cuvântului,
rostit de Strigătul Mut al Marilor Tăceri,
încât acesta răzbate,
și prin mocirla Morții,
pe care ne-a dăruit-o,
Iluzia Dumnezeu,
din milă și compasiune,
pentru propria sa Creație,
la cârma căreia se află și acum,
Disperarea?

45) Din care și noi facem parte

Nu există strigăt mai puternic,
decât Liniștea mormântală a unei Priviri,
care descompune Pereții Conștiinței,
în cele patru zări ale Sicrielor de Vise,
care ne sunt înmormântate,
la tălpile Iluziei Dumnezeu,
în timp ce ne amăgim,
cu posibilitatea existenței unui Paradis,
al cărui Infern,
să nu mai semene atât de mult,
cu chipul și asemănarea Creației,
din care și noi facem parte.

46) În natura Moartă a Pustiurilor

Niciodată nu vom ști,
câte Eternități de Clipă,
au fost pierdute,
pe drumul Răstignirii Condiției noastre Umane,
de către Mântuitorul Iluziei Dumnezeu,
care ne cere de fiecare dată,
noi Compromisuri,
în Cutia Milei sale,
pentru a-și putea cumpăra cu ele,
nenumărate Orgolii și Vanități,
prin care să se Răzbune,
față de noi,
tocmai pentru a ne arăta,
care este circuitul,
Apei Uscate a Vieții,
în natura Moartă,
a Pustiurilor,
de Cuvinte.

47) Cioplită după Chipurile hidoase

Selectați de brațele lungi,
ale Iluziei Dumnezeu,
veșnic căutătoare de Stele,
pe Cerul înnourat al Speranțelor deșarte,
am fost întrupați în Țărâna Cuvintelor,
create să ne smulgă identitatea Eternității,
primind în schimb Moartea,
care să ne învelească cu Mantaua Viselor,
ce se Sfârșesc pentru a Reîncepe,
în aceeași Existență a Deșertăciunii,
din care suntem nevoiți să ne extragem,
Seva searbădă și dezgustătoare,
a Credinței,
cioplită din piatra Amară a Vieții,
după Chipurile hidoase,
ale Dumnezeului Nimănui,
care ne-au devenit Idoli,
prin Icoanele pictate,
cu mâna Cerșetoare a Suferinței.

48) Prin Amintirile Trecutului propriului Viitor

Legămintele surde,
cu Inimile de Cer,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încep să-și strige din răsputeri,
Marile Tăceri ale Privirilor,
cu toate că au fost puse la uscat,
de către Iluzia Dumnezeu,
după ce au fost spălate,
în vârtejurile Morții,
până când,
și-au pierdut cu totul identitatea,
avută,
prin Amintirile Trecutului,
propriului Viitor,
fără să poată înțelege acum,
de ce simt atât de pregnant,
o Singurătate,
venită de dinainte de Timp?

49) Zac debusolte prin Icoanele înlăcrimate

Reproduceri fidele,
ale Ochilor pierduți,
în Zările Pustii,
ale Iluziei Dumnezeu,
zac debusolate,
prin Icoanele înlăcrimate,
de Eternitățile de Clipe,
pierdute pe nimic,
prin Visele de preamărire,
ale unui Dumnezeu,
care și-a dorit Moartea,
mai presus de orice Nemurire,
pe care a aruncat-o,
în groapa cu lei,
a Singurătății.

50) Singurătatea Pământului

Felii de Zâmbete provocatoare,
ne amenință prin Icoanele Cuvintelor,
Iluzia Dumnezeu,
că avem Liberul Arbitru,
de a ne alege tipul de Paradis,
al cărui Infern,
poate fi după Chipul și asemănarea,
Morții,
pe care ne-o dorim obligatoriu,
inoculată,
în Sufletele pustii,
care par a fi uitat întru totul,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
odată cu nașterea,
Singurătății Pământului,
din expresiile faciale,
ale Gândurilor,
reci și indiferente,
în care ni s-au întrupat,
Deșertăciunile.

51) Ziduri din Depresii

Realități frânte,
zac sub roțile Iluziei Dumnezeu,
pentru a fi procesate,
în Ziduri din Depresii,
care să ne apere de Libertatea,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
ce nu ne poate fi servită,
sub nicio formă,
fiindcă altfel ar însemna,
să stricăm ordinea firească,
a Morții,
care ne conduce,
sfidătoare,
știind că-i aparținem,
întru Totul.

52) Descompuși în Suspine

Neliniști sfidătoare,
ale Iluziei Dumnezeu,
ne ofilesc Ridurile Amintirilor din Viitorul,
de dinainte de Timp,
prin care am Trecut,
împreună cu Eternitatea Clipei,
ucisă de Timpul,
Zidurilor din Priviri,
aplecate spre podelele Zilelor,
lustruite de Pustietatea rece și debusolată,
a Singurătății Zorilor,
care-au venit mai descompuși,
în Suspine,
ca niciodată.

53) Părinții spirituali ai Veșniciilor

Alergăm spre răceala Morții,
din sânul Iluziei Dumnezeu,
pe care o binecuvântăm,
de fiecare dată,
când realizăm,
cât de mult mai avem de îndurat,
pe Lumea Regretelor zadarnice,
pavată cu Piatra amară a Regretelor,
ce ni se împărtășesc la fiecare Respirație,
a Zilelor răstignite,
în podurile Palmelor,
trase unor Orfelinate de Cuvinte,
care-și mai caută și acum,
părinții spirtuali,
ai Veșniciilor,
pe Tărâmurile necuprinse,
ale Strigătelor Surde,
din Inimile de Cer,
a Marilor Tăceri.

54) Pisici tigrate

Pisici tigrate de Regrete,
scormonesc Țărâna Întrupărilor,
în Iluzia Dumnezeu,
ascuțindu-și ghearele Cuvintelor,
de pomul noduros al Cunoașterii,
crescut pe Pământul,
trupurilor de Gânduri,
contorsionate și istovite,
pe Drumurile fără de întoarcere,
ale Zădărniciilor,
așteptate cu maxim interes,
de Moartea,
care-și pregătește cuștile,
Iluziilor Creației,
pentru noile Nașteri,
care vor veni,
din Amintirile Viitorului,
unei Eternități de Clipă.

55) Fețe brăzdate de Uimiri

Urme singure și părăsite,
de Amintirile Viitorului,
prin care ne Privim,
Ridurile indiferente ale Frunților,
care nu vor să ne mai lase,
sângele Apusurilor și Răsăriturilor,
să se mai scurgă prin ele,
fiindcă sunt vămuite,
de fiecare dată,
în așa fel,
de Iluzia Dumnezeu,
încât sunt forțate,
să se închine Morții,
care cel mai adesea,
nici măcar nu se află la fața locului,
fiind prezentă doar prin Icoanele șterse,
ale Cuvintelor reci și indiferente,
ce-și curățau gheața,
de pe Fețele brăzdate de Uimiri.

56) Dependenți de Jocurile de Noroc ale Morții

Rațiuni umilite,
de Roata Destinului,
învârtită de Iluzia Dumnezeu,
până când ne amețesc,
Zidurile care ne despart de noi înșine,
într-atât încât,
ajunge să ne părăsească,
până și Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
venit din Amintirile Viitorului nostru,
care abia acum a aflat,
că am devenit atât de dependenți,
de Jocurile de Noroc,
ale Morții,
încât întregul Univers al Profunzimii,
ne-a devenit o epavă,
a unei Lumi pierdute.

57) Angajate de Soarta unei Amăgiri

Regretele,
Viselor Creației deșarte,
din Cuvintele Facerilor,
care și-au pierdut,
până și Iubirile contrafăcute,
ne lovesc câteodată Iluzia Dumnezeu,
cu atâta putere încât,
o decid să-și reconstruiască bisericile,
după chipul și asemănarea Deșertăciunii,
Icoanelor Fericirii false,
care obligă Moartea,
să-și ia noi măsuri de siguranță,
privind vânătoarea Vieților,
care îi sunt dedicate,
de Creatorul bolnav de Mândrie,
ce-și așteaptă laudele,
Privirilor noastre răstignite,
pe mesele pustii ale Zilelor,
la care servesc doar Vorbele Goale,
angajate de Soarta,
unei Amăgiri.

58) Inimi părăsite de Senin

Ne-am născut,
Pagini scrise de Amintirile Viitorului,
al căror Trecut îl retrăim,
distorsionat,
de către Iluzia Dumnezeu,
care nu ne dă pacea necesară Iubirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
pentru ca Moartea,
să poată respira în voie,
aerul tare al înălțimilor,
propriei sale Zădărnicii,
care ne-a pictat,
Icoane de Speranțe false,
pe Cerul mereu înnourat,
al Inimilor noastre,
părăsite de Senin.

59) Icoanele Conștiințelor

A câtea reîncarnare a Iluziei Dumnezeu,
suntem obligați să o trăim,
pe rădăcinile descompuse,
ale Speranțelor deșarte,
care ne-au devenit,
Pilde de Comportament,
din care își trage veninul amar,
Sufletul,
care și-a pierdut esența,
propriei Lumini Divine,
a cărei Amintire din Viitor,
ne-a devenit motiv de răzbunare,
pe tot ce ar putea însemna,
Iubire autentică,
care nu a fost falsificată,
de pictorii Deznădejdii,
prin Icoanele Conștiințelor noastre,
despre care credem că ne ajută,
dându-ne un Sens Existenței.

60) Nu ne-ar mai putea avea Iubind

Loviți de aripile vântului,
Iluziei Dumnezeu,
încercăm să ne aflăm o biserică,
a Luminii Divine,
venită din Viitorul Amintirii,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
la care să ni se roage,
Privirile abătute,
de spectacolul religios lugubru,
la care sunt obligate să asiste,
de când Iubirea,
ne-a devenit interzisă,
fiind descompusă,
în toate aspectele și spectrele,
care nu pot conveni,
Morții,
pentru care am fost născuți,
și care nu ne-ar mai putea avea,
niciodată,
Iubind.

61) După gustul și asemănarea Morții

Marea Contemplare Universală,
a recunoscut Conștiința,
ca fiind o Răzvrătire a Sinelui,
unui Dumenzeu,
nemulțumit de Universul în care există,
și căruia,
trebuise să-i fie inventată Moartea,
ca o salvare a Creației,
de propria sa Greșeală,
pe care Iubirea a luat-o,
ca un atentat,
la propria ei identitate,
motiv pentru care a trebuit să fie contrafăcută,
după gustul și asemănarea Morții.

62) Întruparea Destinului

Evenimentul Primordial,
este cel care a născut,
pentru prima oară Moartea,
ca un preludiu,
la toate grozăviile,
ce aveau să urmeze Vieții,
care avea nevoie,
să existe,
Iluzia Dumnezeu,
precum acesta,
o considera vitală,
pentru toate Acțiunile și Inacțiunile sale,
care au cunoscut sau nu,
Întruparea,
Destinului în Țărâna Cunoașterii.

63) Limbajul Pur Universal

Suntem Personificările Persoanei,
izvorâtă din Marea Contemplare Universală,
de dinainte de Evenimentul Primordial,
care a gândit Limbajul Pur Universal,
unde unul dintre Cuvinte,
este Dumnezeul Creator,
al propriei sale Iluzii,
prin care suntem obligați,
să ne identificăm,
Păcatele Lui Originare,
ca fiind ale noastre,
pentru a putea trăi,
conștientizarea Morții.

64) Nemurire și Moarte

Marea Contemplare Universală,
identifică Nemurirea,
ca fiind Viața,
lipsită de elementul său vital,
care este Moartea,
la care trebuie să se raporteze,
pentru a se identifica,
cu diversitatea de Cuvinte,
Sensuri și Înțelesuri,
care pot fi adevărate sau false,
vii sau moarte,
fără de care,
Nemurirea ar rămâne fără esență,
iar toate Cuvintele ei,
s-ar nărui definitiv,
în Descompunere.

65) Existența Cunoașterii

Câtă neliniște trebuia să fi existat,
în liniștea fără de Timp,
a acestuiDumnezeu,
încât a fost obligat,
de Singurătate,
să-și perfecționeze,
arta de a Minți,
îndeajuns de mult și de precis,
încât să dea naștere,
Adevărului Absolut,
al Iubirii,
pe care a fost forțat să-l renege,
Tocmai pentru a crea Existența,
Cunoașterii?

66) Unicul Prezent

Fiecare Conștiință,
 este un abuz necesar,
Marii Contemplări Universale,
fără de care,
 Limbajul Pur Universal,
n-ar fi reușit,
 să-și raporteze Cuvintele,
ce-au devenit pentru Cunoaștere,
Marii Creatori și Unic Întâmplători,
care se reflectă,
 în fiecare Eternitate de Clipă,
 a Unicului Prezent,
în Oglinda Iluziilor acestei Lumi,
pe care o conștientizăm.

67) Pe aripile Marii Contemplări Universale

Întreaga Conștiință,
este Oglindirea Amintirilor din Viitor,
în Trecutul,
care va urma să existe,
pe aripile Marii Contemplări Universale,
pentru care Cunoașterea,
este Iluzia unei părți,
a oglindirii fețelor Cuvintelor sale,
în Oglinda Adevărului Absolut,
distorsionat de Opușii săi infiniți,
lăsați să se privească,
doar în anumite feluri,
de către Dumnezeul,
sau Factorul nostru Creator.

68) Argumente Logice

Nu există adevăr Unic,
în Cunoașterea relativă,
a Existenței,
pentru care Iluzia,
este domeniul structurat,
pe o infinitate de paliere,
de unde orice Cuvânt,
al Limbajului Pur Universal,
ne poate privi,
în funcție de înălțimea la care se află,
pe treptele Ierarhiilor,
acceptate de Factorul nostru Creator,
care și el este un Cuvânt,
la rândul lui,
acceptat de Marea Contemplare Universală,
printre altele,
precum Spațiul sau Timpul,
Adevărul sau Minciuna,
care în conștientizarea noastră,
se reflectă ca fiind dimensiuni,
sau argumente Logice.

69) Din Cugetul Zădărniciei

Alergăm încercând,
să ne întrecem cu Stelele,
ale căror viteze,
 stau numai în Conștientizarea,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
pe care le amestecăm,
în malaxoarele Legităților,
despre care,
 n-am știut niciodată nimic mai mult,
decât Visele deșarte,
 pline de imaginația bogată,
izvorâtă din Cugetul Zădărniciei.

70) În pumnii Speranțelor

Toate simbolurile și înțelesurile,
pe care ne bazăm Conştientizarea,
sunt contrafăcute de Iluziile Existenței,
pe care le regizează,
Factorul nostru Creator,
inclusiv Greșeala,
pe care credem că ar fi săvârșit-o,
prin Creația noastră,
sau a Lumii Ochilor pierduți,
în Orizonturi,
pe care nu le vor putea prinde,
în pumnii Speranțelor,
niciodată.

71) De la Viața Veșnică

Ne-am personificat,
Factorul Creator și Unic Întâmplător,
numindu-l Dumnezeu,
și dându-i nu doar toată Puterea,
pe care ne-o puteam imagina,
cât și toate Relele și Bunele noastre,
pe care le-a cules,
de pe plantațiile Conștientizărilor,
Iluziilor pe care ne-a lăsat,
să le administrăm,
odată cu Moartea primită în dar,
de la Viața Lui Veșnică,
care începe și se sfârșește,
pentru a reîncepe ciclul,
Infinit,
al Eternității,
Predestinată,
de Marea Contemplare Universală..

72) Ca parte din El

Moștenim Genele Lui Dumnezeu,
în selecția naturală a Paradisului,
atât de însetat de propriul Infern,
pentru a se putea raporta la Eternitatea,
care este dincolo de Moartea,
care ne repetă,
de fiecare dată,
cât mai are de murit,
pentru a nu mai muri,
niciodată,
în brațele istovite,
ale Iluziilor Dumnezeu,
care este atât de departe.
de Adevărul Absolut,
al Creației,
din care ne este zidit,
Sinele nostru,
ca parte din El.

73) Fiecare își duce Steaua Cuvântului său

Întregul Spectru coloristic,
al Iluziilor Existenței,
n-ar valora nimic,
fiind Neant,
dacă Factorul Creator și Unic Întâmplător,
nu l-ar înjumătăți,
cu Suflarea Conștientizării sale,
venită tocmai din Evenimentul Primordial,
aflat dincolo de Existență,
dându-i delimitare ca formă și sistem,
care să existe sub aștrii celorlalți Dumnezei,
unde fiecare își duce Steaua Cuvântului său,
ce aparține Limbajului Pur Universal.

74) Iată Nemurirea

Oricât de mult am rătăci,
pe această Lume,
nu vom fi părăsiți niciodată,
de Întâmplarea Neîntâmplătoare,
a Marelui Creator,
fiindcă toate câte sunt și nu vor mai fi,
s-au petrecut înainte de Toate în Sufletul Lui,
care știe că nu ne pierdem niciodată,
fiindcă vom ajunge fiecare în locul sortit,
al Iluziei Morții,
pentru a reîncepe un nou ciclu,
cățărați pe roțile Eternităților,
care se învârt mereu,
fără să se oprească niciodată,
în gara vreunei Cunoașteri,
a Iluziilor Existenței.

Iată Nemurirea,
pe care o doresc sau o detestă,
Visele.

75) Asemeni lor

Niciodată nu vom reuși să ne Conștientizăm,
suporturile Iluziilor,
văzute din interiorul acestora,
precum este Moartea sau Viața,
decât anticipând ce anume ar putea fi,
dacă ne-ar fi retras vălul Iluziilor,
Marelui Creator și Unic Întâmplător,
care ne îmbrățișează,
toate temerile și frământările noastre,
ca fiind ale Lui,
atunci când n-ar mai oglindi Timpul,
forțându-l să se reîntoarcă cu Totul,
pe Tărâmul Creației sale,
unde este un Dumnezeu,
alături de o Infinitate de Factori Creatori,
de o Infinitate de Cuvinte,
fiind doar un Cuvânt,
al Limbajului Pur Universal,
la fel ca și Spațiul,
și Tot ce ne înconjoară,
Tot ceea ce suntem,
sunt asemeni lor,
inclusiv Dumnezeul nostru.

76) Față de Nemurirea ei

Cât de departe suntem,
de noi înșine,
înveșmântați în Iluziile Existenței,
încât privim Moartea cu temere,
fără să realizăm,
că este parte din Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
că ne-am născut din brațele sale,
Nemuritoare,
strigându-i pentru prima oară numele,
odată cu primul scâncet,
când se știa că ne vom reîntoarce,
în palatele Amintirilor ei din Viitor,
în care ne așteaptă tăcută și resemnată,
că ne-a pierdut,
pentru o singură Clipă,
care este Viața,
față de Nemurirea ei,
de Moarte,
căreia îi moare mereu,
Moartea,
pentru a se reîntregi ciclul,
Existenței.

77) Viața și Moartea nu pot fi Singure

Doar Conștientizarea Vieții,
poate fi Singură,
și niciodată a Morții,
a cărei Nemurire,
constă tocmai în propria sa esență,
aceea de a muri,
dar nicidecum de a ucide,
fiindcă doar Viața,
poate ucide,
să devină criminală,
nu și Moartea.

Iar atunci când privim,
Singurătatea Nemuririi,
Morții,
înseamnă că încă Singurătatea,
nu a murit,
deci este vie,
trăiește răscolind Viața,
ca un pumnal,
în sufletul Morții.

Moartea nu poate fi niciodată,
 Însingurată,
decât acompaniată de Viața,
 pe care se sprijină,
ca să nu poată muri,
precum nici Viața,
 nu poate fi Singură,
fără de Moartea pe care se sprijină,
ca să poată trăi.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait

Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore),

semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul

imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective

imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori”, în rest, „totul e

vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau

înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul

„deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd

ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte

„trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte

specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul

de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu "adulterinul Dumnezeu" – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în

altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează

timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate

izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"

- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."
- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă

îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al

neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Singurătatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Mântuirii - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice(Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013

- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances- Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- STEAUA NEMURIRII -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

- STEAUA NEMURIRII -

-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- STEAUA NEMURIRII -
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- STEAUA NEMURIRII -
-poeme filosofice-